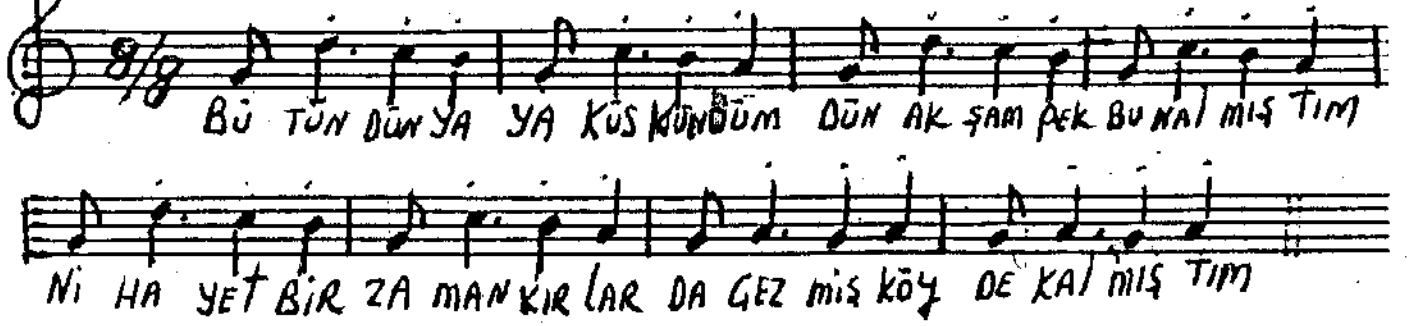

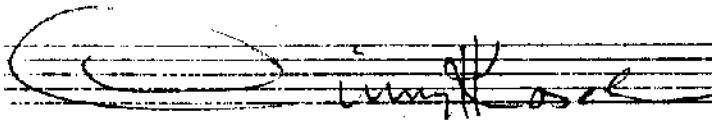
Düyek

- UŞŞAK -

GÜFTE: MEHMET AKİF
BESTE: AMİR ATEŞ

Bütün dünyaya küskündüm, dün akşam pek bunalmıştım
Nihayet bir zaman kırlarda gezmiş, köyde kalmıştım,
Şehirden kaçmak isterken sular zaten kararmıştı,
Pek ıssız bir karanlık söradan vâdiyi sarmıştı,
Işık yok, yolcu yok, ses yok, bütün hilkat kesilmiş-lâ, l
Bu istiğraki tek bir nefha olsun etmiyor ihlâl.
Ne muhrik nağmeler yâ Rab, ne mevcâmevc demlerdi,
Ağaçlar, taşlar ürpermişti gûya sür-r mahşerai
Meyin var, âşiyânın var, baharın var ki baklardın,
Kiyametler koparmak neydi ey bülbül, nedir dardın.
O zûmrüt tahta kondun bir semâvî saltanat kurdun,
Cihanın yurdu hep çığnense, çığnenmez senin yurdun.
Bugün bir yemyeşil vâdi, yarın bir kıpkızıl gülşen,
Gezersin, Hânûmânın şen, için şen, Kâinâcın şen.

Aradaki büyükleri serbest olarak kaide
gibi okuyar,